

DEBRECENI FŐISKOLAI LAPOK.

KIADJA: A MAGYAR IRODALMI ÖNKÉPZŐ-TÁRSULAT.

Mindennemű, akár a szerkesztőséget,
akár a kiadóhivatalt illető küldemény
a főiskolába címzendő.

Megjelenik: havonként kétszer.

Felelős szerkesztő:
SIPOS BÉLA.

Főmunkatársak:
ADY ENDRE — KISS ÁRPÁD.

Kiadóhivatal főnöke:
MOHÁCSY JÁNOS.

Előfizetési ár:

Egész évről 3 fűt, félévre 1 fűt 50 kr,
negyedévre 75 kr.

Egyetemi és akadémiai hallgatóknak,
önképzőköröknek

egész évről 1 fűt 50 kr, félévre 75 kr.
Egy szám ára: 10 krajcár.

Szerkesztői beköszöntő.

Mi lehet az első szó, mit tollam leír, az első ígéret, mit kimondok, mint komoly munka, melyet legfőbb célul tűztem ki magamnak? Miként elődeim, úgy én is nemes lelkesedéssel, ambícióval veszem kezembe e lap szerkesztését, s erős az elhatározás, hogy erőmtől telhetőleg előre viszem vagy legalább is megtartom azt a fokot, melyre a szorgalmas és becsületes munka felemelte.

Ott álltam én is a D. F. L. bölcsőjénél, s őt rendtem sokad magammal a régi jó Heti Közlöny újjá születésének, s hallottam a dissonáns hangokat is, melyek rövid időn belül bukást jósoltak. De a lap két derék szerkesztőjének fáradhatatlan munkássága, ügybuzgalma, rövidesen elhalgattatta a kételkedőket s ma már a kezdet nehézségeiből kibontakozva járt uton haladhatunk, s büszke örömmel mondhatjuk el, hogy a munka elismerésre talált.

Két év eredménye megmutatta, hogy helyes volt az irány, melyet követtünk, egészséges a szellem, melyben haladunk, s ha itt-ott kicsinyes indokokból, feltűnési viselkedésegtől bántották is a lapot szerkesztőivel együtt, az ifjúság egyhangú lelkesedése s nemes támogatása elfelejtette ezeket a túsúrákat.

Az a szellem, mely a lapot két éven keresztül átlengte, az az irány, mely fejlődését hata'vas lépésekben segítette elő, ad erőt nekem s munkatársaimnak a további lankadatlan, komoly munkához. Mert mint már jeleztem, a munka lesz az a csillag, mely lelkes táborunkat vezérli, összetartja s viszi bár küzdelmek árán is diadalra.

E lap olvasó közönsége bizonyára megvárja tőlem, hogy bőven fejtsem ki azt az irányt, melyet e lap szerkesztésében követni fogok. Szép virágos szavakban könnyű volna kijelentenem, hogy ezt meg ezt irtam fel lobogómra, e mellett fogok küzdeni egy hosszú év folyamán, — de nem teszem mert felesleges szóvirágoknak nem vagyok barátja. Elfogadom programul azt az alapot, melyen e lap két év óta áll és fejlődik, ezért fogok munkálni egész tehetséggel.

Mint eddig, úgy ez után is tükre lesz ez a debreczeni református akadémia ifjúsági életének.

Küzdeni fog az igazságért nemes fegyverekkel, védelmezni fogja az ifjúság érdekeit bárkivel szemben.

Ha valaki még egyszer bűnös kezekkel meg akarja bolygatni azt a jó viszonyt, mely a mi főiskolánk tanárkarát az ifjúsággal egybefűzi, legyen elkészülve, hogy legelőször mi fogjuk tiltakozó szavunkat felemelni s kérlelhetetlenül elítélni. Más szóval a lap ápolni, növelni figyja a szeretetet az ifjúságban tanárai iránt, bizalmat óhajt szerezni a tanárkarban az ifjúság iránt. Hogy ennek minél eklatánsabb bizonyítéka legyen, megkérem akadémiai tanárait, hogy lapunk számára egyszer-más-kor irjanak pár oly irányú cikket, mely még a legelkeseredettebb tulzókat is megbékéltesse. Tehát a bizalmat fogjuk mindkét részről elősegetni, a mi hitem szerint rövidesen sikerül.

Minden ifjúsági egylet működését figyelemmel fogjuk kísérni. Ellenőrizzük a munkásságot, beszámolunk az eredménnyel a nyilvánosság előtt s ép ezért a jövő számtól kezdve állandó rovatot nyitunk „Egyetemi élet” czim alatt. Itt fogunk számot adni az „Akadémiai kör” működéséről is, mely hosszass tervezgetés után létesülni fog. Lapunk mult évi

számában számtalanszor harczoltunk mellette s most, hogy egyesek lelkes buzgalma révbe viszi a hajót, tiszta szívéből mondunk üdvözlétet.

De nem csak a debreczeni, hanem az egész magyar ifjuság ügyeivel is részletesen, tárgyilagosan foglalkozunk. Figyelemmel kísérjük különösen a budapesti egyetemi életet, s a magyar diákság köpenye alatt (mint a múlt évben) elkövetendő hot-rányos dolgokat hallgatag nem nézzük el. Sohsem hintettünk viszályt, s ép azért jogosan követeljük, hogy zsidógyűlöletnek nyilvános pertraktálásával a magyar ifjuság tekintélyét ne homályosítsa el senki sem.

Lebeg előttünk egy szép álmkép is, melytől még most távol vagyunk, de talán a jövő év folyamán valóra válik. 1900-ban lesz 100 éve, hogy a buzgó elődök lerakták Magyarország jelenleg első jogakadémiájának, a debreczeni akadémiának alapját. Ünnepet, magasztos ünnepet fog ülni ez alkalommal ez ősi iskola, a hála és kegyelet oltárán fognak áldozni a késő utódok, s a 100 év utáni ifjuság ki fogja mutatni, mennyire ragaszkodik mo-csoktalan „alma materéhez.” Az ünnepségek kere-tébe be szeretnénk illeszteni egy *Diák kongresszust*, mely a jubileum fényét emelné, s viszont a jubi-leum is diszt adna neki. Főiskolánk jelenlegi rek-tor-professzora, ki már rég dolgozik az akadémia száz éves történetén, s az ünnepély egyik leglelke-

sebb előharcosa, bizonyára fel fogja karolni a szép eszmét s munkálni fog teljesülésén.

Átsiklok a felett a kérdés felett, mely egy év óta van felszinen akadémiánkon, a jogász és theo-logus kérdés felett, mely a specificatio felett meg-indult vitából vette kezdetét. Én tollamat meddő vitatkozásra nem használom fel, sokkal inkább sze-retem a békét, mintsem azt bármiképen megbont-sam. A Közlöny szerkesztői, hiszem, hogy tapinta-tosabbak lesznek, mint tavaly valának s személyes dolgokkal nem fognak senkit sérteni. Mi kezét nyújtunk, azzal a felszólítással — *viribus unitis* — rajtunk nem mulik semmi sem!

Ezen vezéreszmék a multon alapulnak, s ép ezért követjük őket, mert meggyőződünk helyes voltukról.

Legjobban e két szó: *munka és igazság* válik ki, ezt követjük mi is első sorban. Mikor ezt követ-jük, nem félünk senkitől és semmitől, mert tudjuk, hogy velünk van az ég, velünk van a mi főtáma-szunk, az ifjuság. A mi jó, nemes, komoly ambi-cioju ifjuságunk pedig mig *dolgozunk* s az *igazsá-gért* küzdünk, tudjuk, hogy nem hagy el, de szívé-nek minden lelkesedésével mellettünk van, biztat, erősít.

Adja Isten, hogy mindig így legyen!

Sipos Béla.

TÁRCA.

Mintha tavasz volna.

*Enyhe szellő csókolgatja
Rózsapiros orcád',
A méla ősz napsugárból
Lángrózsákat tűz rád,
Míg merengve nézegetjük,
Mily kék az ég boltja :
Ugy e, szőke, szép szerelmem, —
Mintha tavasz volna.*

*Majd meg ezer báránnyel
Száll rendbe az égen,
Hej, ilyet is mikor láttunk,
Ugy-e, lelkem, régen.
Lassan úszva, összefolyva
Továtűnnek sorba :
Ugy-e, édes boldogságom, —
Mintha tavasz volna.*

*Végre pedig permetező
Esző mossa arcunk',
Míg vidáman beszélgetve
Hazafelé tartunk;
De lelkünket vágya újra
A szabadba vonja :
Hiszen olyan kedves idő —
Mintha tavasz volna.*

*Háttha még nagy szerelmünknek
Kicsapna most lángja,
Hogy mi lenne akkor aztán,
Gondolod-e lányka :
Szerteszéllyel virág nyílnék,
Zöldülne fa lombja :
Ó, már akkor igazában —
Nyíló tavasz volna.*

Kovácsi Kálmán.

ERZSÉBET.

Fájdalmas sóhajtás vonul át lelkeinken, e szent névnek hallatára s ragyogó könyeinkben törik meg emlékének fényes, villogó sugára! Oh a mult, midőn az elvesztett angyal köztünk élt, ragyogó fényes napként vakítja kegyeletes szemeinket s a jelen zord, sötét éjszakává sivárul el! S feltűnik gyászosan gondolkodó lelkünkben a nagy „Miért?” kérdése. Igen, miért kellett Neki ily korán, ily dicstelenül megválni tőlünk, kísérve egy vadállat démoni kacajától s egy egész nagynemzet vonagló fájdalmától, legnagyobb, legmélyebb, legigazabb gyászáttól?!

Ne mondjuk azt, hogy az Úr látja mindenkinek legelrejtettebb gondolatát, mert ha látta volna a gaz gyilkos lelkének szándékát, — úgy kételkednünk kellene az isteni igazságban.

Avagy talán megirigyelte Őt tőlünk és sietett Őt felvenni magához angyalai legdi-

csőbbikének, megszabadítva nagy lelkét minden földi fájdalomtól s fejére fonva az igazak, a szentek aureolás mártirkoszorúját.

Mert nagy volt, igaz volt, szent volt!

Vegyüljön gyászunkba a felmagasztosult örömeinek érzete, mert Ő elérte azt, a mit megérdemelt, elérte érdemeiért a dicsőítő babért, szenvedése miatt a fenséges pálmaágat s aranyozza be bánatunk gyászoltárát azon boldogító tudat, hogy Ő boldog s boldogságában sem felejtkezik el árva nemzetéről!

Árva nemzetéről! . . .

Oh mert igaz, árvák, elhagyott árvák lettünk, mert az ég a legjobb, a legnemesebb anyától foszta meg minket; árvák lettünk, mert többé nincs a nagy, a szent királyné, a kiből egy egész szerető nemzet bizalma, tisztelete és forró, olthatatlan szeretete, hálája összpontosult! Nincs, a ki sirjon a sirókkal, segítsen a szenvedőkön s vigaszt nyújtson a vigasztalanoknak. Nincs már Erzsébet, a kiért, bár nem kérte tőlünk, mégis minden pillanatban készek lettünk volna szívünk egész lelkesedésével felzúgni: a „Vitam et sangui-

Elmult.....

Elmult a régi, tiszta vágy,
A melylyel egykor környezélek,
Epesztő, forró, balga láz
Égető lángja sorvaszt érted,
Egy csókodért mindent eldobnék,
Egy csókodért nem kell az élet.

Egy forró csók, egy ölelés,
Lázás szívünk összedobogna,
Aztán... jöhet — mit bánom én? —
A kárhozatnak égő pokla.
Nincs kárhozat, mely ily gyönyörre
Elégge méltó kinos volna!

Ady Endre.

Búcsú.

Kis szobám nyitott ablaka mellett ülök és nézem a lenyugvó napot.

Lelkem az őszi szellővel száll bizonytalan tájak felé, valahova messzi, — messzire, oda, hol sejti, hogy téged feltalál.

Megszokott mindennapi dolog.

Elfáradva, kimerülve a nagy küzdelemben, mit életnek neveznek, perenyi időtelve a pihe-nésre, évek óta ugyanezt és mindig ezt teszem.

Kár volt? — Meglehet.

Hanem egy hányatott lélek, melyet a világ közönye, az önzők seregének kapzsisága, a dölyfösök gunyos hidegsége bánt lépten-nyomon, csak megnyugovást talál egy oly fájdalomban, melynek mélységében elenyész mind az a bánatom, mit részére a világ szerezhet.

Szerettelek. És a fájdalom, mibe nékem ez érzélem került, mély volt. Olyan mély volt, hogy magam is irtózva tekinték bele.

nem“-et. Óh miért nem volt alkalma e népnek életével, vérével bebizonyítani igaz ragaszkodását s meghálálni az Ő nagy lelkének örök időkre szóló jótéteményeit!

Igy hát mit sem adhatunk egyebet, mint egy örökön tartó hálás szeretetet emlékének s egy reszkető könyűt a gyászos sarkofágra!

Erzsébet!

Most, midőn elveszténk Tégedet, látjuk, érezzük át egész valójában, hogy mi valál Te nekünk!

Nincs szó, mely méltó néven nevezhetné fenséges nagyságodat s nincs szív, mely méltóan meggyászolni tudna, mert akkor a fájdalomtól szét kellene porladnia.

Vezércsillagunk az elnyomatás sötét éjszakáján, ragyogó napunk a szabadság tiszta, felhőtlen egén, őrangyalunk a veszélynek percében, jótékony balzsam a vérző honfisére, a szívek, a lelkek, az eszmények királynője, imé Erzsébet királyné: ez valál Te nekünk!

S most a kegyetlen végzet ledönté a mi büszkeségünket s gyászszá változtatá a mi szeretetünket.

De fel a porból, hová bánatunk sulya dönté s tekintsen szemünk fel az égre s ajkainkról áldó ima lebegjen el. Mert nem halt meg Ő, csak elköltözött, nem hagyott el, csak nincsen már közöttünk, de ott van, a hol a lélek, a nagyság elveszi jutalmát s a honnan nem csak Ő, de könyörgésére az Úr is kegyel tekint le ránk!

„Nem hal meg az, ki milliókra költi
Dús élte kincsét, bárha napja múlt,
Hanem levette a mi benne földi
Egy éltető eszmévé finomúl!“

Isten veled hát, hazánk szent mártyrja, lehullott csillagunk, lealkonyult napunk! kíséren sírodba egy egész nemzetnek gyászos zokogása, egy fohász, mely az egek Urához száll s minden szobornál, minden obelisznél magasabb, erősebb lesz lelkünkben az emlék, mely nem dőlhet meg addig, a míg csak egy szívben is magyar vér dobog.

Erzsébet!

. . . . Lehullott csillagunk, lealkonyult napunk!

Takács Endre.

De régmúlt emlékei gyönyört adók mindenek felett.....

Ha mezőn jártam, téged láttalak.

Virágot szedtünk, szép mezei virágot. Csokorba kötöttük, egymás szemébe néztünk, ragyogott a szemünk, kacagott a lelkünk és kicserélt bokrétával tapostuk a virágot tovább.....

Emlékszel-e még reá?

Dehogy emlékezel, — nagyon régen volt ez.

Ha az utcán jártam, téged láttalak.

Egymás mellett mentünk, halkán beszélgettünk gyermekes dolgokról. Hízen gyermekek voltunk.

Azt kérdeztem, kit szeretsz legjobban?

— Apát, anyát.

— Hát azután?

— Tégedet.

Aztán te kérdezted .

— Hát te kit szeretsz legjobban?

— Tégedet ... nekem már nincs sem apám, sem anyám.

Emlékszel-e még erre?

Dehogy emlékezel, hisz ez is régen volt.

Ha magános szobámban időztem, téged láttalak.

Ott ültél szemben velem és kérdezéd:

— Mi lesz belőled, ha majd nagy leszel?

— Nem tudom.

— Valami olyan legyél, hogy akkor is együtt lehessünk. Legyél mérnök. Te építész nekem egy szép nagy palotát. Lesz az udvarán csobogó szökőkút, benne arany halak, körülötte sok, sok virág és én szép csendesesen sétálgatok majd a porondos úton — veled.

Hát erre emlékezel-e?

Dehogy emlékezel, hiszen akkor még gyermekek voltunk.

Hallom a hirt, hogy menyasszonyává levél.

A gyermekéveket követék a komolyabb ifjúévek és én, kit az élet korán tanított gondolkodni, vártam e hirt.

Nagyasszonyunk halálára.*

— Acsay Lajos. —

*Ne szégyeneljük könnyeink folyását,
Nagy a mi gyászunk: angyalit siratunk...
Ne tartsuk vissza lelkünk zokogását,
Hisz szörnyűséges a mi bánatunk!
Oda a nemtő! koronánknak éke,
Pihen a szív, mely annyit szenvedett...
Ott van, hová vágyódott életébe:
Csöndes magányba, örök békeességbe,
Mikért olyan sokáig epedett!*

*És most mindazt egyszerre feltalálta!
Nyugodjunk meg — bár távozása fáj...
Csillag lefut, elhull a rét virága.
Embernek sorsa elmulás, halál!...
Nem is azért kél jajsavunk siralma,
Hitünknek vára nem azért inog:
Az, hogy megöltek békeesség galambja,
Siró nyomornak áldott édes anyja...
Az fáj minékünk, óh! az a gyilok!...*

* Mult hó 19-én tartott collegiumi gyászünnepevényen szavalta a szerző.

*Lelkünk megdöbbsent, sajtó kin gyötörte,
Mikor hallottuk szörnyű végzeted...
Oh! az a kéz, mely szived átütötte,
Sziven talált egy egész nemzetet!
Kevés a szó, kevés ajkunk sirása,
Olyan mélységes a mi bánatunk...
Ez árva földnek bérce, rónasága,
Ifju, öreg, fényes, darócz ruhába
Téged sirat királyi asszonyunk!*

*Hogyne siratnánk, hisz te mienk voltál,
Lelkünk lelkeddel együtt érezett...
Búbánatunkban felibünk hajoltál,
S könyünk letörlé jóságos kezéd.
Ki életedbe csak a jót mivelted,
S fájó szived csak szeretni tudott...
Ki merre vitted fájdalmas kereszted
Lábad nyomán virágok fesledeztek:
Mért így futott le fényes csillagod!?*

*Királyné voltál, koronánknak éke
Megosztva velünk, gondot, örömet...
És nő valál, nemednek büszkesége,
S férfi valál a sors-csapás között!*

Nem átkozódok e hír hallattára, hiszen vártam, régen vártam azt.

És aztán van-e jogom zúgolódásra?... Hát akad-e valaki, ki a gyermekkor balga játékait a komoly, a realis életre is befolyásolóknak tartaná? Bizonyára nem. Az élet komoly, nagyon komoly dolog, melynek kényelmét jobb minél biztosabb alapokra fektetni le. Én komolyan vettem a játékokat és lám, most kinevethetem önnön magamat.

Itt ülök kis szobám nyitott ablaka mellett és nézem a lenyugvó napot.

Lelkem az őszi szellővel még egyszer elszáll a táj felé, hol téged feltalálni sejt és búcsút, vég-búcsút int feléd.

A szél megrázza a fák vékony ágait, sárgult levelek hullanak zörögve alá. Lelkemben egy mély-séges fájdalom felzokog és arcomon pár könnycsepp pereg alá, — ennyi az egész, mit nálam a hír elő-idézni tud.

És mig csendesesen zokogva hulló levelek zör-

gését hallgatom, fájó lelkemből fohász száll a kéklő ég felé Imádkozom.

Te voltál annyi éveken keresztül imáim központja, csak egyet kértem Istenemtől, — a te birhatásodat.

Nem voltam elég jó, mert ez imám meghallgatásra nem talált.

Hanem azért imádkozom. Ki tudja, nem fogom-e ezt is elfelejteni majd?.....

Légy boldog. Ne zavarja meg lelked nyugal-mát soha a tudat, hogy van egy elhagyatott szív, mely egykor csak érted dobogott s a mely most is csak érted, a te elvesztéseden zokog. Légy boldog. Ne zavarja meg életed csendjét soha a gondolat félelme, hogy mert szived egy régi kapocscsal más-hoz van fűzve, mint a kinek azt most eligérted, majd lesz idő, midőn abban a szívben eltemetett emlékek kelnek új életre és az elfolytott érzelem jogát érvényesíteni megkísérel.

Óvjon az ég.

*Csoda-e hát, ha milliók szívében
Csak gyász lakik, csak kétség, fájdalom...
Ha az erős is megrendül hitében
És zugolódik nagy keserűségben:
Ha téged látunk bús ravatalon?!*

*Gyöngé galambot mért nem oltalmaztál,
Oh! nézd kimúltán mennyin könnyezünk...
Védőn felébe miért nem hajoltál
Életnek Atyja, édes Istenünk!
Hisz ő szelid volt, — tiszta mint az anyal,
— Lelke fehér volt, mint a lilium...
Mért nem mentéd meg őt erős karoddal,
S a gazt mért nem sujtoltad ostoroddal...?
Tied az ország és a hatalom!...*

*Jó Istenünk! magyarok édes Atyja,
Tudva, érezve nagy kegyelmedet,
Esengve kér egy nemzet hő siralma:
Ne tedd próbára többé népedet!
Jutott nekünk elég a szenvedésből,
Bűnhödtünk már önnön vétkünk miatt...
Mitől sebzett szívünk is újra épül:
Oh! küldj le ránk Szent Lelked erejéből,
Hogy el ne bukjunk e keserv alatt!*

A nap lement, csak visszamaradt sugárai aranyozzák még meg az ég alján úszó fellegfoszlányokat s a távolban kéklő hegyormokat.

Valamikor a remény, hogy téged birni foglak, így aranyozta meg küzdelmes életemet.

Ez volt biztatóm, ha lankadni kezdék, vigasztalóm, ha szenvedék, — egy kedves gyermekarc lebegett lelkem előtt és én panasz nélkül küzdöttem az eszményképért a cél felé tovább.

Legalább volt miért.

Most már nincs.

A nap végsugárai is eltűntek, a föld sötétedik.

Éltem világító napja te voltál, e nap letűnt egemről, köröttem rideg sötétség ömlik el és én e sötétségben céltalanul bolygva, életem örömtelen perceimet tovább.

S bár lelkem fájón felzokogva számtalanszor kérdezi, hogy miért tetted ezt?... miért?... Átkom nem, csak imám kíséri útadat:

Légy boldog!

Lulu.

*Áldást esengünk áldott asszonyunkra,
Áldást a sirra, — a hol megpihent...
Legyen szószólónk nálad bánatukba,
Ha vész gyötörne minket idelent!
Áldást könyörgünk árva nemzetünkre,
Egy nep imája hozzád így kiált:
Mi Istenünk! küldj balzsamirt sebünkre,
Hitet, erőt önts fájdalmas szívünkbe,
S vigasztald meg a jó öreg királyt!*

Helyzetünk.

Az ifjúság helyzetéről szólni, — magában véve oly tárgy melynek érdeklődést kell keltenie. Az ifjúság helyzete kicsinyített képét mutatja a nagy nemzetegész helyzetének, az ifjúság ideális felhevülése és lelkesedése, mint drága zománc vonja be a nemzet gondolkodásmódját, akaratját s mintegy előlegezi a jövő hálás egyetértését a jelen komoly munkájához. Lehet a nemzetre nézve hasznos az oly intézkedés vagy törvény is, melyet nem tapsol meg az ifjúság, de az meg üdvhozó és boldogító is, mit a hozsánnázó ifjúság hozzájárulása szerkeszt a szívek törvényeül s mit így átplántál teljes mélyébe a nemzeti köztudatnak. Így van ez minden nemzetenél, mely a műveltség bástyái között fejleszti anyagi és szellemi erejét, de talán mégis legjobban illik ez a magyar ifjúságra, mely, a mint tradícióink vallják, nemcsak irányítólag folyt be nem egyszer a nemzet helyzetére, hanem tette készségével és lelkesedésének teremő erejével maga alkotta meg a legnehezebb napokban a nemzeti történelmet a zászlóra irt jelszó: a magyar szabadság győzelmére és dicsőségére.

A magyar ifjúság nemcsak nemzeti jövőnk reménye, hanem nemzeti multunk büszkesége, történelmi multtal bíró ifjúság, mely nemcsak arra van hivatva, hogy majdan, mikor apái kidőlnek s így a sor rá következik, megalkossa állami életünket, hanem már most a jelenben ki tudja nyilvánítani tettek által, hogy milyen lesz a jövő, melyet a mult alapján állva már most épít és biztosít teljes erejével. A magyar nemzet jövője nincs a bizonytalanság ködébe burkolva, a mi jövőnk nem homályos kárpit, melyre semmi sincs fölírva, hanem olyan, mint egy tiszta rész az égből, hol már az első csilagtüzek égnek, melyek utat, irányt mutatnak s a világosság diadalát elolthatatlanul hirdetik. E csil-

lagtüzeket az ifjuságnak a multhoz való kegyelete gyújtja meg, a jelenben való komoly munkássága éleszti s a jövőért való lelkesedése teszi ragyogóvá.

Ez a magyar ifjuság hivatása, — a mi hivatásunk. E hivatásnak mikénti gyakorlása és teljesítése szabja meg helyzetünk határvonalait, e hivatásnak teljes betöltése fordítja ifjusági helyzetünkre az egész nemzet pártoló figyelmét s hivatástól való hajszálnyi eltérés teszi ingataggá helyzetünket, iluzóriussá külön i. j. usági élet és ifjusági célok teremtésére való törekvéseinket, ez nyűgözi le erőnket, akasztja meg komoly munkáinkat s vonja el nagyjaink pártoló érdeklődését.

Ez utóbbit tapasztaltuk a diákszövetség alapszabályainak elvetésénél, de különösen ennek az átkát éreztük tavaly, mikor a pesti egyetemi pártok kiélesedett küzdelmei, melyekbe az elfogultság, szeretetlenség és roszul választott politikai pártirányzat mételý gyanánt vegyültek, — alapjában felforgatták a központi, a vezető ifjuság helyzetét, zavart idéztek elő nemcsak odafenn, hanem a részről az egészre következtetvén, az ártatlan vidéki ifjuság, sőt az egész magyar ifjuságra a szégyen bélyegét sütötték, mint oly ifjuságra, mely a századvégi irányzattól megrontva, a multtól örökségül kapott kötelességeivel sincs tisztában s méltányolható ifjusági helyzetet teremteni képtelen.

Hála azonban a mult varázsainak, hála az erősen megnyilatkozó honszeretetnek, s hála a jövőért való aggodásnak, — az ifjuság ez évben a a lejtőről visszalépett az egyenes utra, s míg a többségnek hatalmasan megnyilatkozó erejével ártalmatlanná tette a tévelygő kisebbséget, a komoly munkát, a szeretetet, testvériséget és egyenlőséget írta ki zászlájára.

A pesti reformpárt általános győzelme új korszakot nyit a magyar ifjuságnak, a haladás korszakát. Nincs többé pártviszály, mely szétforgácsolja az erőt, nincs gyűlölség, mely mint rosz előjel, minden próbálkozásunktól eleve elvonja a felsőbb-ség pártolását, de van egyetértés s mi fő: van béke, melynek oltalma alatt időnket zavartalanul szentelhetjük kötelességeink beváltására, a mult évek hibájának helyrehozására s a nemzeti közvélemény rokonszenvének teljes megnyerésére.

Ez a mai ifjusági helyzet. Komoly munkálkodás mindenütt a határvonal. Egységes ifjusági élet teremtsé a cél. A negyven nyolcadiki márciusi ifjuság a példakép nemcsak szóbeszédben, mit a való tavaly is meghazudtolt, hanem a testvérszeretetnek megvalósításában, melynek ez év az első diadalün-

nepe. A lelkesedést, mint drága gyöngyöt, a multból hozzuk föl, mert a nagy időket csakis ez teremtsé meg, s a mult dicsőségének bár szerényen, de mégis szent nyomában járni, magában véve is győzelem. Jelenünk adja a tért, melynek minden talpalatnyi részén építünk s az időt, melynek gyors szárnyait munkával kötjük le magunknak. Céljainknak, törekvésünknek s ifjú lélekkel, de nem alaptalanul szőtt álmainknak foglalatja a jövő.

Erőnket nem becsüljük tulságosan sokra, de a mi van, azt senyvedni vagy elforgácsolódni nem hagyjuk, s ám beléletünkben vannak pártok is, azok elvek mellett csakis az egyenlőség határain belül küzdenek, s mit eddig annyiszor megtagadtunk, a pesti ifjuságot nem szégyeljük immár vezetőknek vallani, kivel a vidék meleg szívdobbanással ölelkezik s a pesti Egyetemi Lapokat hajlandók vagyunk a magyar diákság „lapjának“ mind jobban-jobban elismerni.

Csak kitartás ott fön s a tulságoktól való őrizkedés mind a mellett is, lelkes hozzájárulás a vidéken s erőteljes közszellem mindenütt egyaránt: akkor mienk lesz a siker.

Tavaly visszaéltek a vallás parancsával, félremagyarázták a szentírást, most buzgósággal monehatjuk:

Im' ez a keresztyén igazság s a krisztusi szeretet diadalma.

S ebben azt is kifejeztük, hogy ifjusági helyzetünk egészséges alapon áll, s szép reményekre méltán jogosít.

Kun Béla.

„Jogász Önképzőkör“-ünk.

A választások akkordjai az imént csendültek el végkép, a mikor egyesületeink megalakultak.

Mint egy gépezet, melybe évenként új kerekek illesztődnek, olyan ez a mi ifjusági életünk.

Csak a jeladásra vár, hogy meginduljon. Aztán megindul, befut egy pályát és megáll.

Új alkatrészek kerülnek ismét a gépezetbe és ez így megy tovább.

Talán nem is lehetett addig észrevenni többi egyesületeink virágzó munkálkodása mellett, hogy van nekünk egy olyan körünk, a mely nem látszik életképesnek, máskép kifejezve nem is vettük észre, hogy a gépezet egyik kereke rozsdás. Igen. Nem akartunk erre figyelni azzal a gondolattal, hogy ez ideiglenes, hogy nem soká változni fog.

És multak az évek minden kedvező jel nélkül.

A gyűléseken mértéket megütő előadások és felolvasásokon ritkán gyönyörködhetett a hallgató közönség.

A hallgató közönség is alig volt egy-két tag, — a nagy számban hiányzó tiszti karon kívül.

Az érdektelenség, a nagy közöny miatt semmi kedv sem mutatkozott. Minek dolgozni, ha nincs kinek?

Ilyen állapot uralkodott az utóbbi évek alatt „Jogász Önképzőkör“-ünkben.

Ha alkalmam lett volna ez egyesület távolabbi multjával megismerkednem és ott úgy talál-
tam volna, hogy hajdan az egyesület kebelében
pezsgő élet virágzott, akkor ezen dekadencia miatt
aggódni kellene, de még szomorubb állapot,
ha nem lehet az állandó részvétlenség medré-
ből kiemelni, ha a helyett, hogy célja felé közeli-
tene, pauzál és épen azért áll fenn, mert neve van.

Hisz tudjuk, hogy sehonnan nagyobb szellemi
hasznót nem húzhatunk, mint ép ettől az egyesü-
lettől s mégis elmegyünk az „Irodalmi Önképző-
kör“-be hecsezre, a másikba segélyért, szóval min-
denüvé, csak ide nem: nem hiszem azért, mert itt
tanulhatunk valamit?

Nekünk jogászoknak ez a legfőbb egyesüle-
tünk és eljött annak az ideje, hogy megtudjuk,
hogy lássuk, miszerint ha nem szegődünk lelkes
tagjaivá a „Jogász Önképzőkör“-nek, nem rázzuk
fel tespedéséből — végkép meg kell szűnnie.

És minden esetre jobb is lenne megszűnése,
mint hogy így tengődjék, mint az utóbbi években.

De álljunk kissé meg e szomorú gondolatnál.
Még az iskolai év elején állunk szép reményekkel,
bizalommal az új erőkhöz, kik az egyesületek veze-
tését kezükbe vették.

Lehet, hogy meg fogja az idén egymást érteni
a vezető, a primus inter pares és tagok, és érdek-
lődsre fogunk találni.

Igy minden héten vitaülések, érdekes pro-
grammok, inkább kevesebb számú, de jobban dja-
zott pályatételek nagyobb gonddal írott munkákért
és egyéb ilyen kellékek minden esetre vonzóbbá
fogják tenni e köri életet.

Akadémiai polgártársak, tekintetek a „Jogász
Önképzőkör“ hivatására és pártoljátok azt!

Nem zengek dithyrambokot, egyszerűek e
szók, de annyi bizonyos, hogy ha pártoljátok körö-
töket, magatokat pártoljátok és megmentjük ma-
gunkat a jövő ifjuság előtt való szégyenkezéstől.

Félre tehát a közönnnyel, ne hagyjuk többé
e pártolásra méltó egyesületünket szinylődésben
vergődni.

K. Á.

Egyről-másról.

Lezajlottak a szokásos szeptemberi napok, a
küzdelmek és korteskedések porát leráztuk valahogy
magunkról s átalakultunk békés polgárokká.

Istennek hála, megalakult mindenféle egyesület a
főiskolában. Az elnökök, a tisztikar meg is mele-
gedtek helyükön, oly biztosan ülve a különböző
kormányokon, mintha oda volnának nőve.

Csak aztán a nagy csendességben el ne alud-
janak az elmék s ne egyedül a választások jelezzék
az ifjuság vére lüktetését.

Annyi egyesület és kör van a főiskolában, hogy
az ember nehezen talál olyan polgártársra, a kinek
semmi tiszteje nincsen. — Az igaz, hogy elnök van
közöttünk legkevesebb, s legtöbb a választmányi
tag. Ebben a választmányi tagságban daskálhatik
bárki. Lehet belőle válogatni, jut is, marad is

A közbizalom első letéteményesei az elnökök,
legnépszerűbb letéteményesek pedig a segély egy-
leti-, az irodalmi- s a zeneköri elnökök.

Mind a hárman megegyeznek a cylinder
hordásban, egyebekben eltérnek egymástól.

Kun Béla a jogász *segélyegyesület* elnöke s ebben
különbözik Kovácsi Kálmántól, a ki az *irodalmiban*
trónol, mihelyt akad 1—2 szavaló és felolvasó. A
cylinderviselésen kívül egyeznek hosszúságban és
a szakáleresztésben. Kovácsi teszi ezt korára való
tekintettel, Kun Béla meg — ellenszenvez a
solingeni acéllal.

Harmadik elnök Mohácsy János. Ő a legsze-
rencesebb hármuk között, — a zenekör elnöke.

Igaz, hogy ő hosszúságban nem egyezik a két
előbbivel, de a cylinder viselésben igen. Ha ők
hárman ez ősi collegium előtt a legujabb divatu
cylinderben megjelennek, már tudja az ifjuság, hogy
most valami készül az ő számára. Örökösen tervez-
nek, tanácskoznak, mintha nekik kellene a kvótát
megesinálni; lótnak, futnak s mindennap vizitelnek,
olyanok ők hárman, mint a siámi ikrek, eltekintve
attól, a mikor a zenész elnöknel bőgő van.

De lássuk csak Mohácsi elnök urat, ki egy
középtermetű, buskomor arcu férfiú, ki cylindert
csak azért visel, hogy a többi elnökökkel magasságra
nézve is megegyezzen és hogy csillagokat vizsgál-

hasson, a gombjukába állandóan fehér őszi rózsát hord, lakeipőt visel, szóval tetőtől talpig elegáns.

A legújabb tapasztalatunk szerint azonban használhatatlan, mert szerelmes szegény fiú s az a baj, hogy nem tudjuk kibe, így nem is írhatunk a bájos angyalnak, hogy adja vissza őt nekünk s hallgassa meg Mohácsit. Annyit tudunk, hogy Nellike nem Debreczenben jár felsőbb leányiskolába, de többet nem.

Mohácsy csinálta meg a zenekört, mely pár hónapos pályafutás után is már legkedveltebb egyetünk lett.

A zenekör van kitéve legkevésbé választási mozgalmaknak, mert ott hiába a korteskedés, a fuvolásból úgy sem lesz primhegedüs, a nagybögöst sem emelheti a közbizalom klarinetozásra.

A zeneköri elnök egyebekben szintén cylinderben jár, szakált nem visel — szakál az oka — s köri gyűléseken, ha nem elnököl, — nagybögözik.

A három egylet után legelevenebb a gyorsíró kör. Működését nem igen lehet figyelemmel kísérni, oly gyorsan és laikusra nézve csendesen működnek. Rövid a programjuk, nem sok szavába került elmondani az elnöknek, *Polgár Kálmánnak*. A gyorsírók év elején választanak, évközben írnak gyorsan s év végén...? bezárják az évet.

*

Irják a lapok, hogy Bécsben fellépett a pestis, tele van Bécs bacilusokkal.

A mióta ezt meghallottuk, nagyító üveggel vizsgáljuk a konviktusi brugót...

*

Hogy változnak az idők! Szeptember elején az Arany Bikába vittük a pénzünket, most már az Arany Csapba járunk...

Ia, tempora mutantur...

*

Az akademia bibliai leányzója is ébredez. Támasztják már az akadémiai kört. Igaz, hogy épen csak a csirájában van még, de már is úgy lát-szik, mintha lenne belőle valami.

A rossz nyelvek szerint, ha lesz valami belőle, az adhoc bizottságok *hiányának* köszönhető, mert ezek az eszmék és tervek „angyalcsinálói...”

*

Az új iskolai év egy lépéssel közelebb hozott az egyetemhez.

Most már bizonyosabb, hogy *hamarább* lesz meg, mint *tavaly* ilyenkor.

* * *

Meg kell még emlékeznünk a mi kis László Gyulánkról, kinek cylindere azért nincs, mert a rossz nyelvek állítása szerint Béni nagyon drágás.

Ő lőt-fut, revideál előre menőleg 12 évre, spekulál, minden héten 8 lapba ír tárcát, a kalabert hajszálnyi pontossággal játszdja és még annyi mindent csinál, hogy el se lehetne egy hamarjában mondani.

Most kezébe vette az akadémiai kör eszméjét és fogadni mernék, hogy testet ad neki.

A jog főelvét szóról-szóra tudja s azt is, hogy mi az eszme felvetőjének jutalma, de Aristoteles logikáját kem olvasta még eredetiben és ezért nagyon aggódik. Jelenleg Choppin egyik darabját énekli a leendő Otthon elnöki szobájában.

* *

Hiányos lenne rovatunk, ha meg nem emlékeznénk Árpád urról, ki szép fiú és jó táncos s az a jó tulajdonsága, hogy nincs a diák életnek olyan fázisa, a melyhez alkalmazkodni ne tudna. Ő neki mindegy akárhogy haraguszna az emberek egymásra, ő mindenkivel jól van, bohém a szó eredeti értelmében. Különb lapunk főmunkatársa s a szerkesztővel nagyon jó viszonyban van. Egy hibája azonban mégis van, szerelmes ő is az Isten adta, vége van most már bohémiának, két tagja hasznavehetetlen, egyik szüntelen csak Juliskára gondol, a másik magának tartja meg a titkot s hallgat. Ilyen az élet, vak vagy ó szerelem.

Tukó.

Az „Akadémiai kör”.

Nincs ifjusági mozgalom, melyet magasabb intentio vezetne, nincs törekvés, mely nagyobb tá-mogatást érdemelne, mint az, a melynek célja az akadémiai polgárság megosztott és szétforgácsolt erőinek koncentrálása, egy egészséges diákélet meg-teremtése, az ifjusági ügyek iránti érdeklődés elő-mozdítása, egyszóval az „Akadémiai kör” megalakítása.

Ezen ifjusági mozgalom csak mintegy ekhója azon lelkesedésnek, melyet akadémiánk három karu egyetem-mé való kifejlesztése körüli mozgalom szé-

les körben keltett. Az keltette fel bennünk is a lelkesedést s azon tudatot, hogy az ifjúságot közös érdekek, közös célok és vágyak kapcsolják össze, mely közös érdekeket elérni csak úgy tudjuk, ha szervezkedünk, ha lesz egy központja az ifjúságnak, mely az ifjúságot közösen érdeklő dolgokat intézi, az életrevaló eszméket megvalósítani segíti, ha végre felolvasztjuk azon fagyasztó közönyt, melylyel az ifjúságnál lépten-nyomon találkozunk, mely megbénítja az erőteljes ifjúsági életnek nyilvánulását s nem engedi a szép és magasztos eszmék, a célok megvalósítását; ha végre lesz egy agy, mely gondolkodik, lesz lüktető sziv, mely ujult erővel látja el a lankadó bágyadt tagokat.

Ezen régóta vajudó kérdés s az ifjúsági ügyek és érdekek iránt melegen érdeklődők forró óhajta kezd végre a megvalósulás stádiumába jutni s ha különösebb akadályok nem gördülnek útjába, a legrövidebb idő alatt meg is fog valósulni.

Hogy reményünkben nem csalatkozunk, arra elég garancia László Gyula kollegánk neve, ki szívből-lélekből fáradozik az „Akadémiai kör“ megalakításán s a azon 150 aláíró, kik vele együtt mind óhajtják a kör minél előbb létrehozását. Üdvözljük a poraiból újra feltámadt eszmét, üdvözljük annak feltámasztóit.

Mohácsy János.

A színházról meg a kritikáról.

— Csevegés. —

A ki a mult heteken színház után a „Központi“ kávéházba olykor-olykor betévedt, észrevehette, hogy ott most eddig ismeretlen vendégcsoport biztosított magának csendes tanyát, lefoglalván egy nagy kerek asztalt kizárólagos tulajdonul.

Minthogy pedig én véletlenül betévedtem, hát igen természetes, hogy azt a csoportot én is észrevettem. Rá is ismertem. A sajtó volt, ha jól tudom, a hetedik nagyhatalom.

Szerényen helyet foglaltam a szomszéd asztalnál és még szerényebben kértem egy pikkolót.

A hetedik nagyhatalom vitázott.

Arról volt szó, hogy a „Folt, a mely tisztit“ dráma jellemei lehetségesek-e, vagy nem lehetségesek. A vita kezdett éles lenni.

Egyszerre feláll a nagyhatalom egyik birtokosa és hozzám jön.

— Te!

— Kérlek.

— Jöjj közibünk, hiszen te is szoktál irkálni, holnap beprotégállak a lapunkhoz, most pedig bemutatlak, mint hirlapíró.

— De kérlek szépen... szerénykedtem én.

— Már akkor ott voltam a nagy kerek asztalnál és kéjes gyönyörrel hallgattam protektorom hangját:

— A Lulu név birtokosa, hirlapíró.

Lanyha felállás, kézfogás és leülés.

Szomszédom, a leghevesebb vitázó hozzám hajol.

— Mit szól Ön a Folthoz, a mely tisztit?

Hm! Hát mit szóljak? Ha ennek adok igazat, a többi nagyhatalmas kegyeit veszitem, ha nem adok neki igazat, ennek a haragját vonom magamra és így mindenképen megszámlálták hirlapírói működésem boldog perczeit, melyeket pedig csak most kezdtem volna meg.

— Hm!

Akkor már mindenki rám nézett.

— Nos, mit szól Ön a folthoz?

— Hát kérem, én-én azt mondom, hogy a mennyiben jó volt, annyiban nekem nagyon tetszett.

A szomszédom rá nézett a barátomra, a ki egyszerre nagyon éhes lett a körmeire, és azt kérdezte tőle.

— Te, mióta hirlapíró ez az ur?

A protektorom már az ujjait akarta beharapni.

— Holnap óta.

Egyszerűen kihagytak a vitából.

— És úgy játszani meg Matildot, mint Fáy Flóra! — tüzelt tovább a szomszédom.

— Az igaz! hangzott most már kórusban.

— Mi igaz? — kérdém szerényen.

— Az, hogy Fáy rosszul játszik, rivaltak reám most már hárman is.

Szokatlan erély szállott meg hirtelen. Elvégre is a nagyhatalom csak addig félelmetes, míg messziről nézi az ember, de ha közvetlenül mellé jutotunk, veszít a fényéből, és aztán én is hirlapíró vagyok talán, vagy mi?! — igaz, hogy csak holnap óta.

Előre hajoltam, hogy a fejem az asztal közepe tályaig érhetett, akkor bele néztem valamennyi reám meredő szempárba és lesujtó hangon azt mondtam:

— Az igenis — nem igaz!

Általános gunyosoly kíséretében.

— És én határozottan igazságtalanságnak tartom, hogy Önök annyira tulbuzgók ennek a szegény leánynak a lebirálásában.

Kettőzött ah! — a gunyosoly eltűnik. Proktorom most már az öklét akarta beharapni, magam is kezdtem már-már meghatott lenni, a mikor a szomszédom hozzám hajol és az erős meggyőződés hangján azt mondja:

— Maga nem ért hozzá.

Nem tudtam reá mit felelni. Gondolkoztam. Ez a nyilatkozat engem sérthet is, nem is, mert:

Ha hirlapíró vagyok, akkor a közvéleményt képviselve értenem kell hozzá és így a nyilatkozat sért, de:

Ha nem vagyok hirlapíró, akkor nem kell hozzá értenem és így a nyilatkozat nem sért, tehát:

Kérdés, hogy hirlapíró vagyok-e vagy nem?

Én bevallottam magamnak, hogy nem vagyok hirlapíró, de a barátom úgy mutatott be, hogy hirlapíró vagyok, tehát a nyilatkozat elbirálása előtt meg kell kérdeznem az ő véleményét.

Félre hívtam.

— Ugyan kérlek, mondd meg nekem, hogy hirlapíró vagyok én, vagy nem?

Mérgesen rámnézett.

— Szamár vagy!

Fizettem, mentem.

Útközben azon gondolkoztam, hogy megkérdem magától Fái Flórától, hogy mi is vagyok én hát tulajdonképen?

Elalvás előtt még egyszer elhatároztam, hogy nem vagyok hirlapíró, mikor elaludtam, azt álmodtam, hogy hirlapíró vagyok, de reggel felé arra ébredtem fel, hogy Fái Flóra azt mondta: szamár vagyok.

Este Hunyady Lászlót adták. Gondoltam, no most már megtudok legalább annyit, hogy való vagyok-e egyáltalán hirlapírónak, vagy nem.

Figyelmesen néztem a szereplőket és hallgattam a hirlapírók véleményét.

— „De gyönyörű király ez a Kállay.”

Aha! gondoltam, mégis csak tudok hirlapíró lenni, mert magam is épen így vélekedtem.

— „Karacsnak mintha fátyolozott lenne a hangja.”

Nagyszerű! Hát persze, hogy fátyolozott, örülök tovább.

— „Leopold ma szépen énekel, megérdemli a tapsot.”

De meg ám! gondoltam én is, és teljes szívből tapsolni kezdek Leopold Franciskának.

Mikor haza mentem, constatáltam, hogy a közvélemény és az én privát véleményem egy és ugyanaz, tehát én értek a játék elbirálásához, hirlapíró vagyok, ergo a multkori nyilatkozat reám nézve sértő.

Hogy is volt csak?

Kállay gyönyörű király, Karacsnak a hangja fátyolozott, Leopoldnak a hangja nem fátyolozott...

Boldogan elaludtam.

Másnap Romeo és Julia került színre.

Meglapultam egyik szeglet székben és néztem Fái Flórát (Juliát), meg a hirlapírókat.

Látom aztán egy jeienet végén, hogy az én hirlapíró szomszédom felemeli a fél tenyerét és olyanokat üt a másikba vele, mintha pisztolyt durrogatna, közben pedig nézi a leeresztett függőnyt, mintha azon keresztül akarná még mindig látni a szegény vergődő Juliát.

A szemem villámokat lövelt.

Aha!

Előadás után mentem a központiba és fenyegető állást foglaltam el egyik sarok asztal mellett.

— Most tegye ide a lábát!

De nem tette.

Nem láttam egész este.

Ugy tizenegy óra után egy kadét ült mellém és azt mondta:

— Jól játszik ez a Fái Flóra.

— Meghiszem azt, ez az én véleményem is. Különben, tudod, én hirlapíró vagyok.

Lulu.

Előfizetési felhívás a „Debreceni Főiskolai Lapok“-ra.

Az ev. ref. főiskola kebelében fennálló Magyar Irodalmi Önképző Társulatnak immár négy évtizedes pályáját megfutott „Heti Közlöny“-e most a harmadik évben fog nyomtatott alakban megjelenni.

Hisszük és reméljük, hogy a nemes pártolás tüze most sem fog lelohadni azok szívében, kik az ifjusági életnek, mozgalmainak, törekvéseinek, lelkesülésének részesei s kik az ifjuságnak barátai, bátorítói. Hisszük és reméljük, most is sorakoznak körülünk lelkes hivek, kik nemcsak belátják, de átérezik egy ilyen, bár szerényen megjelenő lap je-

lentségét az ifjusági élet felpozíciójára, irányítására és visszatükröztetésére nézve. Az év folyamán kitűnő tollu munkatársak egész serege támogat bennünket. Működésüket megigérték: *Szabolcska Mihály* (Felfalu), *Acsay Lajos*, *Boross Lajos*, *Farkas Imre* (Budapest), *Kemény Emil*, *K. Kiss József* (Róma), *Korsós Zoltán*, *Kovácsy Kálmán*, *Kun Béla*, *Kupcsay Felix* (Brassó), *Tukó (László Gyula)*, *Papp János* (Nagyvárad), *Fél Boldizsár* (Grác), *Nagy Gyula*, *Karner Árpád*, *Takács Endre* stb.

A magyar ifjúságnak szent kötelessége, hogy vegyen kezébe minden nemes eszközt, melylyel a mult, a 48-iki szép napok tradícióihoz méltóan be tudja bizonyítani életképességét, hivatásának, elkötelezettségének teljes átérzését. E lap ily eszköz akar lenni, programjának alapja mindig tiszta honfiai lelkesedés, előretörés, de komoly körültekintés lesz.

Kik szíveteknek csak egy kis melegével vonzódtok az ifjúsághoz, s örömmel nézitek annak hazafias felbuzdulását, jöjjetek és gyámolítsatok!

A lap havonta 2-szer jelenik meg 1 1/2—2 ivnyi terjedelemben.

Előfizetési ára egész évre 3 frt, félévre 1 frt 50 kr.

Debrecen, 1898. okt. 18.

Sipos Béla,

a D. F. L. fel. szerkesztője.

Ady Endre,

a D. F. L. főmunkatársa.

Kiss Árpád,

a D. F. L. főmunkatársa.

Mohácsy János,

a kiadóhivatal főnöke.

A párbaj.

Nincs nap, hogy ne hallanánk róla s különösen az ifjuság közt, hol hevesek az indulatok, leggyorsabb az elhatározás és leggyakoribb az érdekkörök összecsapása.

Voltak idők, a mikor a párbajnak volt helye, mert azt a célt, a melyet hivatva volt elérni, ha nem is érte el, de megközelítette, mert a népek, a melyek megakarták kimélni a vérontás nagy áldozatát, kiállítottak két hatalmas egyént saját fajukból, hogy összemérjék erejüket és azé volt a győzelem, a melyik küzdője erősebb volt.

Az igazság elérhetésének megközelítése abban állott, hogy mind két személy meghittje volt népének ép testi ügyességénél fogva, de az óvakodás az

össznép összeütközésétől utját állotta az igazságos eredménynek, az erők egyenkenti összepróbálásának úgy annyira, hogy a kiválasztottak harcza és az összeség harcza homlokegyenest ellenkező eredményekhez vihetett.

Nem is lehet a párbajnál az igazságot keresni s ha ezt tenném, céloimat veszíteném, mert minden lépten-nyomon ellenkezőkép kellene nyilatkoznom. Nem is arra való, hogy igazságosan döntsön.

Ha Isten az embereket egyenlőknek teremtette volna, csak akkor lehetne ebben a tekintetben foglalkozni vele és csak abban az esetben, ha az esetleg sérülést szenvedőt az összeütközés percében oly ügyesség szállná meg, hogy ellenfelének ép annyira adná vissza a maga által érzett sértést, mint a mennyire a viszonyosság elve megengedné. És ez lenne a visszatörítés.

De ez lehetetlen. Bonczolgatva a párbajt, arra jövünk, hogy igazságos meg nem is igazságos ténykedés. Sokszor igazságtalan a mint fentebb érintém. Tehát elismerve nem lehet, sőt a törvények tiltakoznak ellene.

Azonban van egy igen fontos tényező, a társadalom, mely tagjaitól sok mindent megkíván. Nem kötelezi, mert nem kötelezheti, de a ki nem hódol kívánalmainak, igen keményen sújtja. Nem kérdi helyes-e vagy nem a mit cselekszel, hanem azt mondja: tedd azt! És a ki ebben az ingó-mozgó tömegben meg akar állani úgy kell cselekedni, ha nem akarja magát onnan kilöketni és megvettetni.

A történelem beszél olyan időkről, a mikor az embergyilkosság erényesség volt, a gyáva csuszás-mászás koszorukat vett egyesek homlokára.

Ma csodálkozunk rajta. Olyan volt a társadalmi felfogás és annak kellett hódolni.

Ma a kard tisztit, a vér, ha egy karcolásból is ered, lemos minden foltot.

Menj az utcán és találkozz egy részeg emberrel, a ki beléd köt mámoros fővel? Nem lehetkikerülni. Kötelesség: névjegy, segéd, párbaj hareképtelenségig.

Ha az a mámoros ember kijózanodott fővel megalapogatja ellenfelét, azonfelül, hogy illuzorius állapotában is ő sértett, — az igazságos, mert a józan egyénnek ki kellett volna őt kerülni. De ő sem hibás, mert hódolt a társadalmi felfogásnak. Másnap szívesen gratulál nekik mindenki. Ellenkező esetben ujjal mutatnának rá — hogy párbajképtelen.

Volt eset, a mikor pár hatos adósságot elintézetlen ügynek tekintettek a segédek. Ez igaz elintézetlen, de elég ahoz, hogy az ellenfél gavallérsága

kétségbe vonassék és hogy a duellum méltóságából ne vonna le egy kicsit.

Vannak oly esetek, elismerem; a mikor feltétlen megkövetelődik a párbaj, de igen sok kicsinyes összeszólalkozás, stréberségből datálódik, sőt oly mindennapivá kezd e mánia válni, hogy a ki egy párral nem dicsekedhetik, az nem is tekintetik lovagias embernek.

Hányszor nem hallhatjuk: nyolc-tíz párbajom volt. — Örvedetes jelenség azonban, hogy nagyon kevés előtt emeli az auktoritást, sőt ki ily dolgokat emleget személyiségének emelésére, a komolyabb józan gondolkodású emberek előtt saját dicsfényéből ránt le.

Szép a tisztaság, becsületesség, de a társadalom valamint mindig meg tudta becsülni kiváló egyéneit, úgy most is meg tudja és valamint mindig megvetette a stréberek és krakélerek tömegét, úgy ezután is meg fogja vetni. Ma azonban nem elég a társadalmi elégtétel, vannak magán sértések, gyors elintézésre várnak. Legfőbb kelléke a vivni tanulás.

A párbaj ellen ujabban hangosan felemelte szavát a sajtó és az eperjesi ifjuságnak is igen szigorú szabályai vannak. Ugy látszik, mindenfelé kezdik belátni, hogy a párbaj nem ad elégtételt, hanem csak személyenyvesztés és talán lesz idő, a mikor egészen lejárja magát.

Bár az ifju vér hevül — pezseg és nem fog irtózni a kardtól, a míg a társadalom előítélete nem változik.

O.

Betegen.

— Hia: **Ady Endre.**

Szeretném valakinek elmondani, szeretném sirva bevallani, hogy én nyomorult, beteg ember vagyok.

Az ajkamon a mosoly, az arczomon a derű, a szememben a büszkeség sugara nem más, mint hitvány tettetés, világbolondító álarcoskodás....

Mert én beteg, nagyon beteg vagyok.

Ha láttok tivornyázó éjeken kipirult arccal, ragyogó szemekkel, dalolva cynikus otrombasággal, leányt ölelve égő vágygyal, — sajnálkozzatok rajtam nyomorult emberen.

Mert beteg az én szívem, beteg az én lelkem.

Nem érzem a bor ízét, csak a mámort, a feledést keresem, hiába... hiába...

Nem korbácsolja fel a vérem mulató leánynak rám tapadó csókja.

Ha vissza csókolom, mélységes undor, útálat fog el.

Ha beszélek ideálról, dicsőségről, ihletett percekről, költői ábrándokról, — nem érzem, a mit mondok. Nem lelkesít semmi, semmi a világon....

Beteg vagyok, lázas, nehéz beteg.

Beteg vagyok, visíókat látok....

Elöttem örült kaleidoskop gyanánt rohan el ezer és ezer látomány....

..... Látok egy éhes embertábort. — Csoportokban harcol a kenyérért. Ott, a hol a legnagyobb darab kenyér fekszik a porban, ott a legnagyobb a küzdelem. Már beletapodták a porba, már bepiskolták vérrel és mégis milyen pokoli triumphussal rohan el vele a küzdők legerősebbike, mikor leverte versenytársait. Hogy üvölt a leverett állati sereg, hogy siratja az elrabolt koncot!!

Rémítő kép!.....

... De új csoport áll ismét előttem. Feszületek hosszú sorban. Közülök egy durva fakereszt olyan ismerős. Nézem, nézem, felette ott a négy betű: I. N. R. I.

Ezekre a feszületekre az igazság bajnokait feszítették fel. A feszületek előtti nagy tömeg az a dicső emberiség, melyet annyi szószátyár dicsér, mely tombol az ártatlan vér láttára.

Azután egy új visió üldözi a lelkemet, égeti az agyvelőmet.

Egy tarka csoport verődik elém. Mintha valami komikumot kedvelő hatalom durva szeszélyének hódolna, démoni alakok s angyalok egy tömegeben kísértének.

Milyen alakok e borzasztó csoportban!...

Madonna arcú asszonyok buja, aljas, hivatató arccal...

Pártás leányok mocsokkal a tiszta homlokon, kísértő árnynyal hátaik mögött.

Látom a költőt, kinek szívében annyi láng, amennyi egy világot megtisztíthatna és mégis meggyalázva, elhagyatva fekszik rothadt szalmaágyán.

Látok egy bibor ruhájú, márvány arcú nőt, kinek kezében karcsu, könnyű mérleg, neve dicső, feje felé írva lángbetűkkel: *Justitia*.

De a szép nőnek nincs szíve, csak gonosz, durva ösztöne van. Szeme nem látja az igaz nyomorultat, fülét megvesztegeti az arany csengése...

... És még mennyi ezer, szívet rémítő alak!...

Oh! ezek a visiók szív nélkül is megörjitenek. Beteggé tettek, örökre beteggé.

Beteg a szívem, beteg a lelkem, nincs nyugalom, hitem, nem érez a szívem.

Hazug a mosoly az ajkamon, nem őszinte egy kacagásom, feledni tudnék s nem tudok..... beteg vagyok, nagyon beteg, talán a szívem fáj, talán a szívem halt meg.....

A turini nemzetközi diákkongresszus.

Az ezredévi ünnepségek mámorában, (emlékezhetünk még igen jól rá) a magyar diákság nemzetközi diákkongresszusnak létrehozásán fáradozott. Lelkesedtünk a nemes eszméért mindannyian, óhajtottuk a terv valósulását — de pénzügyi és más akadályok miatt nem jöhetett létre.

A mit a magyar diákok nem tudtak létrehozni, azt megcselekedte most a magyar előtt egyik legrokonszenvesebb nemzet ifjúsága, — az olasz diákság.

Turinban, ebben a szent városban még e hó folyamán nemzetközi diákkongresszus lesz. Ide jön a világ minden művelt nemzetének ifjúsága, hogy megismerje egymást, s félretéve minden politikából eredt ellenszenvet, testvérként fogjon kezét.

Szívünk egész melegével üdvözljük mi, magyar diákok az olasz testvéreket, s kívánunk mindent, mi jó, mi sikerrel koronázhatja a derék munkát.

Körülményeink nem engedik meg, hogy képviseltessük magunkat a congressuson, de szívünkben ott leszünk s a pesti egyetem küldöttei tolmácsolni fogják a mi érzelmeinket, mert hiszen egyeznek az övéikkel. És ez a szívből jövő üdvözlés nem frázis, hanem tiszta valóság, melyet minden magyar érez s keblében hord az olasz nép iránt.

Hazát adtak a mi nagy hontalanunknak, megédesítették utolsó napjait is, tisztelettel környezték mindig, mi ezért soha el nem muló hálát érzünk irántuk.

Ha kevésbbé nemes volna is a cél, melyet kitűztek maguk elé, rokonszenvünk nem maradna el, így pedig az egész dolgot úgy tekintjük, mint

a melynek sikerén ha ők örvendenek, nekünk ünnepelnünk kell.

Isten segítse őket munkájokban, Isten segítse őket szép siker kivívására, ezt kívánjuk őszintén, egész lelkesedéssel.

Éljen a derék olasz diákság!

X.

Irodalom.

Magyar diákság sajtója! A napokban jelentek meg a magyar diákság lapjai, az „Egyetemi Lapok“ szerkesztője Volfner Pál, a Kolozsvári Egyetemi Lapok szerkesztője ifj. Polcz Rezső és a Sárospataki J. Közlöny szerkesztője ifj. Zsoldos Benő.

Örömmel olvastuk a gazdag tartalommal megjelenő lapokat, melyeknek minden egyes betűje azt bizonyítja, hogy a magyar diákság küzd mind a mellett, a mi ideális és a mi igaz. A „Debreceni F. L.“-kal együtt négy magyar diáklapunk van; ez a négy lap az, a mely a magyar diákéletet visszatükrözteti.

Megérdemlik, hogy pártolja a közönség és diákság annál is inkább, mert meg vagyunk győződve, hogy a szerkesztők, kik e lapok vezetését kezükbe vették, mindent el fognak követni, hogy az igényeket hasznos és élvezetes munkákkal kielégítsék.

Ugy látszik elértük azt is, hogy az antiszemita kérdés ne fejteggessük és Sárospatakon is helyre állt a jó viszony. Így akadály nélkül szép reményekkel haladhatunk előre. Üdvözljük a sajtó új munkásait!

Előfizetési felhívás. A dy Endre, lapunk főmunkatársa egy kisebb költemény-kötetet ad ki, mely a napokban már meg is fog jelenni. A tehetséges, fiatal költő hangulatos, szép verseire, melyeket részint az „Irodalmi Kör“ felolvasó estélyéről, részint a helyi lapokból ismernek és méltányolnak lapunk olvasói, ez alkalommal is felhívjuk a figyelmet. A kötet ára 60 kr.

Mocsáry Miklós jelenleg debreceni joghallgató „A rendőrkapitány ur párba és egyéb történetek” cím alatt humoros elbeszéléseket ad ki. — Egy példány 1 frt. Megrendelhető Székely és Illés urak czimén Ungvárt. Ajánljuk mindazok figyelmébe, kiket a humoros elbeszélések érdekelnek.

Vegyes közlemények.

Szüreti vakáció. Október 11. és 12-én az akadémiai tanszakokon vakáció volt, ugyszintén a gymnasiumban is még jóval azelőtt. Ezért az Irodalmi önképzőkör csak f. hó 13-án alakulhatott meg. Így most lapunk nagyobb terjedelemben jelenik meg.

A Joghallgatók Segítő Egyesülete f. hó 1-én alakult meg dr. Bartha Béla jogi kari dékán, felügyelő úr elnökle alatt. Elnöke lett: Kun Béla 3. jh., főjegyző: Bacsó Jenő 3. jh., aljegyző: Fráter Ernő 1. jh., pénztáros: Mohácsy János 3. jh., ellenőr: Bánhegyesi Lajos 4. jh., könyvtáros: László Gyula 3. jh. Választmányi tagok: Nagy Sándor, Polgár Kálmán 4. joghallgatók, Cs. Nagy Jenő, Nagymáté András 3. joghallgatók, Thán József, Mészáros Károly 2. jhk. és Szabó Elek, Váradi Zoltán 1. jhk.

A Magyar irodalmi önképző társulat f. hó 13-án alakult meg nt. Ferenczy Gyula felügyelő tanár elnökle alatt. Elnöklő felügyelő tanár nagyszabású buzditó beszéde után megejtetett a választás a következő eredménnyel: Elnök: Kovács Kálmán 2. th., főjegyző: Acsay Lajos 2. th., aljegyző: Vadon Zoltán 1. jh., pénztáros: Kiss Árpád 3. jh., titkár: Á. Nagy Sándor 2. th., ellenőr: Ady Endre 3. jh., „D. F. L.” főszerkesztője: Sipos Béla 3. jh., kiadóhivatali főnök: Mohácsy János 3. jh. Választmányi tagok: Boross Lajos, Kun Béla, Szabó Miklós, Nyárády László és Kun Zoltán.

A Joghallgatók önképző köre f. hó 5-én alakult meg. Elnöke: Korsós Zoltán 4. jh., főjegyző: Kovács Imre 3. jh., aljegyző: Váró Géza 1. jh., könyvtáros: Mohácsy János 3. th., pénztáros: Balogh Sándor 2. jh., titkár: Szabó Elek 2. jh., ellenőr: Mocsáry Miklós 2. jh.

A Főiskolai ifjusági olvasó egyesület elnöke: Bogdán Lajos, senior, alelnök: Balogh János 4. jh., főjegyző: Madarassy Gyula 3. jh., aljegyző: Kolos Vince gymn. tan., pénztáros Bujdosó Lajos 3. th., könyvtáros: Kovács József 4. jh.

A Debreceni Főiskolai Gyorsíró Egylet szeptember 24-én alakult meg a következő tisztségviselőkkel: Elnök: Polgár Kálmán 3. jh. okl. gyorsírástanító, főjegyző: Görömbey Péter 3. th., pénztáros: Mohácsy János 3. jh., könyvtáros: Koppermann Gyula 3. th., aljegyző: Szabó Ernő 7. o. t. Választmányi tagok: a) a theológiáról: Simon Imre 1. th., Papp Lajos 3. th.; b) a jogról: Szabó János 2. jh., Fráter Ernő 1. jh., c) a gymnasiumból: Oláh Gábor 7. o. t. és b. Tóth János. — Tanfolyam vezetők a kezdők számára Polgár Kálmán, a haladók és gyakorlók részére Madarassy Gyula. — Az egylet ez évben is kiadja a „Debreceni Gyorsíró“-t, mely egy év alatt már bebizonyította a gyorsírás általános érdekére való jótékony hatását. E lap havonként egyszer 1 iv terjedelemben jelenik meg. Tartalmaz értekezéseket a gyorsírás köréből, gyorsírási híreket, vitairási minta-stenogramokat, elbeszéléseket, költeményeket. Az autographálást, mely tekintetben a hazai legkiválóbb gyorsírási lapokkal vetekedik, Simon Imre végezi. Szerkesztő Madarassy Gyula. Előfizetési ára egész évre 2 korona. — Ez az egylet nemcsak a mi alma materünkben, de a hazai gyorsíró-egyletek közt is figyelemre méltó s áldásos munkát végez. Legközelebb három indítványt terjesztett az „Országos magyar gyorsíró-egyesület” közgyűlése elé, melynek eredményét érdeklődéssel várjuk. Az indítványok az írás egység, új hivatalos tankönyv és a gyorsírás tanítók mikénti alkalmazása körül forognak. — Szinte csodálatos, hogy ennek a buzgón működő lelkes gyorsíró egyletnek ily jótékony működés dacára is akadnak gáncsolói. Pedig ez egyletben minden eszköz a célt szolgálja s minthogy a cél nemes, — a magyar cultura mellőzhetetlen fiatal hajtásának művelése — az olyan eszköz, mint a mulasztási díj szedése által való munkára serkentés annyival inkább indokolt, mivel az igazolt óramulasztás esetén nagyon helyesen nem szedetik be. A ki pedig saját hibája folytán mulaszt, indokolatlan mulasztására való figyelmeztetés céljából is a mulasztásdíj fizetésére méltán kötelezhető. — Csakis az előadásokra való eljárás szigorú követelése tette ezt az egyletet életerőssé s ez jövődöbeli előrehaladásának is a biztosítóka.

Zenekör. Második évi pályafutását fogja megtenni e legifjabb akadémiai egyesület, a zenekör. Ugy látszik életképes, mi csak szerencsét kívánhatunk reményteljes jövőjéhez. Karmester ísmét Pásztor Gyula joghallgató lett. Elnök: Mohácsy János, főjegyző: Vajda Károly, pénztáros: Z. Kiss István, háznagy: F. Papp Lajos.

Jogakadémiánk nagy hírű professora, dr. Helle Károly, mint értesülünk, jövő félévben tanulmányutra fog menni külföldre. Adja Isten, hogy sok siker koronázza fáradhatatlan munkálkodását!

A Theologiai önképzőkör nt. Csiky Lajos felügyelő tanár elnökle alatt következőleg alakult meg: Elnök: Bogdán Lajos senior, alelnök: Bagaméry Károly esk. felügyelő, főjegyző: Birta József 4. th., aljegyző: Görömbey Péter 2. th. Választmányi tagok: Papp Lajos, Berecky László és Vadon Béla. A Közlönyt Juhász Sándor fogja szerkeszteni.

Hangverseny. F. hó 17-én a kollégiumi zenekör fényesen sikerült hangversenyt rendezett a kollégium zene-termében. Mohácsy János elnök megnyitó beszédére válaszul Csiky Lajos theol. dékán igen szép beszédet mondott, a zene művelésére, mint az önképzés egyik legnemesebb nemére híván fel az ifjúság figyelmét. Délután 4 órakor kezdődött meg a hangverseny. Válogatott program, kiváló erők, ügyes összetanulás, az egyes számoknak művészi kivitele, helyes érzéssel megválasztott nuáncirozás, — mind lényeges tényezői voltak a hangverseny sikerének. A quintett karmester nélkül játszott, mi csak bámulatraméltóvá tette a fényes sikert. Hangzott is a taps, az éljen, mi bőven kárpótolhatta művészeinket a kedvezőtlen idő folytán elmaradt közönségért. A quintett tagjai voltak: Simonescu Sándor 4. jh. I. hegedűs, Spitz Lipót 1. jh. II. hegedűs, Pásztor Gyula 2. jh. viola, László Jenő 1. jh. cello, Baics Izidor 2. jh. zongora. A program legsikerültebb száma úgy a zenemű, mint a kivitel következtében Baics Izidor „Bölcsődala” melynek elhangzása után frenetikus taps közben gratuláltak a tanárok a mű szerzőjének. A program kiemelkedőbb pontjai voltak: „Vigjáték” nyitány, egy kedves melódiaju menuett, „La grace”, „Bagdadi Kalifa” nyitánya, „Pizzicato” polka, „Zampa” nyitánya. Különben a program minden egyes száma megkapta méltó elismerését. Hallottunk két szólót is. Pásztor Gyula 3. jh. játszotta zongorakisérettel „Álomkép” című ábrándot érzéssel, kiváló precizitással, a töle megszokott művészettel. A másik szóló László Jenőé volt, ki először a quintett kíséretével játszott cello szólójával, másodszor a közkívánatra, illetve közkövetelésre hegedűn előadott bravuros magyar népdalaival aratott tapsokat. — Dicsérettel kell felemlitenünk Simonescu Sándor vezérhegedűt, kit a sikerből oroszlánrész illet és Baics Izidort, a quintettnak be nem vallott, de buzgó karmesterét.

Elnöki programbeszédéből. Kun Béla j. s. e. elnök programbeszédében említést tett, miszerint lépéseket fog tenni arra nézve, hogy az ügyvédi irodákban dolgozó joghallgatók díjazásának minimuma állapíttassék meg. — Így az 1. és 2. évesek 15 frt, a 3. és 4. évesek 20 frt minimális munkadíjban részesülének. — Hisszük és reméljük, hogy ez igen fontos kérdésben Kun Béla ur ígéretét mielőbb meg fogja valósítani!

A kollégiumon kívül. Főiskolánk ifjúsága még tavaly belátta, hogy szüksége van összejövetelekre, hol az ismerkedéseknek és eszmecseréknek szabad utat engedhet. Mi sem bizonyíthatná szebben ezen tényt, mint ép az a körülmény, hogy minden impressio nélkül pártolás alá vette ez eszmét és megalakította a helybeli és vidéki köröket. Teremtett magának egy állandó központot, hol több életrevaló eszme kerül napfényre. Itt vitatgatnak meg az egyes ifjúsági ügyek és hatalmas támaszai a mármár közelben megalakulandó akadémiai körnek, a minnek létrehozását mindegyik kör magáévá tette. Rendezett múlt évben diszjúléseket, közelebb vonta egymás-

hoz tanárt és tanítványt és az ifjúságot a városi közönséghez. Ilyen és más efféle nemes intenciók vezeték e köröket, s hogy akadnak az iskolán kívül is pártolói, azt Vadon Sándor üg. véd. ur nemes adakozása bizonyítja, a ki az Erdélyi Kör alapjára 10 frtot adományozott. — A Jogász Asztal Társaság tisztikara következő: Elnök: Bánhegyesi Lajos 4. jh., főjegyző: Kun Béla 3. jh., pénztáros: Gaál János 3. jh., aljegyző: Jákó Gyula 3. jh. — Az Erdélyi Körben elnök: Boross Lajos 3. jh., főjegyző: Sipos Béla 3. jh., háznagy: Kiss Árpád 3. jh., aljegyző: Lukácsffy József 2. jh., pénztárnok: Bacsó Jenő 3. jh., választmányi tagok: Kun Béla 3. jh., Ady Endre 3. jh.

— **A Magyar I. T.** idei elnöke igen szép programbeszédében kifejtette, hogy mennyire szükséges ünnepek rendezése, még pedig a nagy közönség előtt, azért, hogy mutassa meg az ifjúság mit tud, miért lelkeseedik és küzd az ó kollégium felelő között. Zászlójára e két szót írja: ideal és szeretet. Az idealismus ferkölt, nemes gondolkodást kölcsönöz, a szeretet pedig összefűz egymással.

Az ünnepek közelebb megkezdődnek; városunk előkelő színművésznői és színművészei közül többen fognak játszani a városháza dísztermében, a mi előre is szép reményekbe jogosít.

A jövedelem a M. I. T. által kiadott lapokra fordíttatni először, azután minden egyes alkalommal a választmány határozza, hogy mi célra fordítódjék.

Szerkesztői üzenetek.

K. F. Brassó. Üdvözlünk és várjuk ígéreted teljesítését, valamint kérjük szíves érdeklődésed ezutánra is.

K. E. Budapest. Kis doktorunk, a közös ideál jelenleg Mesopotámiában tántorogdik. Most az egyszerű nem szabad tudni az előzményeket.

V. V. Kolozsvár. Akkorra nagyon jó lesz. Nehogy megáratson a sok p. . k.

F. i. Ugy vesszük észre, hogy érdeklődik egy olyan lánykártya, kinek I.-vel kezdődik a neve. Lehet, neki ép oly jó szivecskéje van, mint magának, de versét szeretnők egyelőre látni, — aztán megmondjuk, a mit híván.

Tukó. Kéziratából kizsakadt egy darab s minthogy őnt az Angolban nem kaptuk meg, egy kollégánk magára vállalta kibővítését. — Lakása az illetőnek Csicsogó-tér 98. sz.

L. Gy. Pozsony. A küldeményt köszönöm; válaszment s a lapot rendesen küldeni fogom. Jó mulatást.

Zöldben. . . . Már a természet sem zöldül, hát ön akkor miért teszi?!